

9. Niende anbringende: Mekanismen med intervalindplacering i delegeret forordning (EU) 2015/63 er i strid med trindhøjere retsregler

Indplacering i en risikoklasse i henhold til trin 2 i bilag I til den delegerede forordning fører til et åbenbart urimeligt resultat og er i strid med kravet om, at der skal tages hensyn til risikoprofilen, og med det almindelige ligebehandlingsprincip.

- (¹) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).

Sag anlagt den 6. juli 2022 — Max Heinr. Sutor mod Den Fælles Afviklingsinstans

(Sag T-423/22)

(2022/C 359/98)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Max Heinr. Sutor OHG (Hamborg, Tyskland) (ved advokaterne A. Glos, M. Rätz, T. Kreft og H. U. Klöppel)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgernes påstande

- Afgørelse truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 11. april 2022 om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2022 (sagsnr.: SRB/ES/2022/18), herunder bilagene hertil, for så vidt som de vedrører sagsøgeren, annulleres.
- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført følgende anbringender.

1. Første anbringende: Tilsidesættelse af artikel 5, stk. 1, litra e), i delegeret forordning (EU) 2015/63 (¹), idet sagsøgte ikke har udelukket kunders penge, som var deponeret hos sagsøgeren, fra beregningen af bankafgift for 2022. Artikel 5, stk. 1, litra e), i delegeret forordning (EU) 2015/63 finder anvendelse på sådanne kunders penge, der er insolvensbeskyttede, idet kravene i bestemmelsens utvetydige ordlyd er opfyldt.
2. Andet anbringende: Tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet i henhold til artikel 70, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EU) nr. 806/2014 (²) sammenholdt med artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59/EU (³), idet afgørelsen fastsætter en mangedoblet forhøjelse af bankafgiften alene på grundlag af de — risikofri — betroede forpligtelser, som sagsøgeren har opført i sin balance. Afgørelsen er hverken egnet eller nødvendig for at nå de formål, der forfølges med bankafgiften, og de ulemper, som afgørelsen har medført, står ikke i et rimeligt forhold til de formål, der forfølges.
3. Tredje anbringende: Tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, idet afgørelsen behandler sagsøgeren forskelligt i forhold til kreditinstitutter, hvis nationale regnskabsstandarder ikke kræver oplysning om betroede forpligtelser, eller som udarbejder deres regnskaber i overensstemmelse med IFRS (International Financial Reporting Standards), og investeringsselskaber, der ikke samtidig har tilladelse til at udøve virksomhed som kreditinstitut, og forvalter kunders penge, uden at der foreligger en objektiv begrundelse.

4. Fjerde anbringende: Tilsidesættelse af artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), da inddragelsen af de risikofri betroede forpligtelser i beregningsgrundlaget ville føre til en betydelig stigning i sagsøgerens bankafgift for året 2022.
5. Femte anbringende: Tilsidesættelse af artikel 49 TEUF, sammenholdt med artikel 54 TEUF, idet afgørelsen begrænser sagsøgerens frihed til at udøve virksomhed i den medlemsstat, hvor sagsøgeren har sit hovedforretningssted, for så vidt som denne begrænsning er uforholdsmæssig og diskriminerer sagsøgeren i forhold til investeringsselskaber i andre medlemsstater, der ligeledes har tilladelse til at udøve virksomhed som kreditinstitut.
6. Sjette anbringende: Tilsidesættelse af retten til at blive hørt i henhold til chartrets artikel 41, stk. 1, og stk. 2, litra a), idet sagsøgte har givet sagsøgeren en utilstrækkelig høringsfrist på blot 11 arbejdsdage til at gennemgå udkastet til afgørelse og til at udarbejde en udtalelse i forbindelse med høringen.
7. Syvende anbringende: Tilsidesættelse af chartrets artikel 41, stk. 1, og stk. 2, litra c), og artikel 296, stk. 2, TEUF, idet sagsøgeren ikke er i stand til at efterprøve størrelsen på sit bidrag på baggrund af begrundelsen i den anfægtede afgørelse.
8. Ottende anbringende: Tilsidesættelse af princippet om effektiv retsbeskyttelse i henhold til chartrets artikel 47, stk. 1, idet den utilstrækkelige begrundelse ikke giver sagsøgeren mulighed for at forstå eller anfægte afgørelsens rigtighed.
9. Niende anbringende (fremsættes subsidiært): Beregningsgrundlagets ugyldighed i henhold til artikel 14, stk. 2, og artikel 3, nr. 11), sammenholdt med artikel 5, stk. 1, litra e), og artikel 3, nr. 2), i delegeret forordning (EU) 2015/63, hvis det skal fortolkes således, at der ved beregningen af bankafgiften skal tages hensyn til betroede forpligtelser for investeringsselskaber, der også har tilladelse til at udøve virksomhed som kreditinstitut, idet der foreligger en tilsidesættelse af artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59/EU samt af ligebehandlingsprincippet, chartrets artikel 16 og artikel 49 TEUF, sammenholdt med artikel 54 TEUF.

-
- (¹) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).
- (²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).
- (³) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15.5.2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190).

Sag anlagt den 6. juli 2022 — Nordea Kiinnitysluottopankki mod Afviklingsinstansen

(Sag T-431/22)

(2022/C 359/99)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Nordea Kiinnitysluottopankki Oyj (Helsinki, Finland) (ved advokaterne H. Berger og M. Weber)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

— Afviklingsinstansens afgørelse af 11. april 2022, dokumentnr. SRB/ES/2022/18, herunder bilag I, II og III, annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerens *ex ante*-bidrag-

— Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.